

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc prvním rokem ze dne 11. července 1931, jako zmatečné a vrátil věc prvému soudu, by znova ustanovil první rok a případně dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Podle § 243 c. ř. s. má soudce, jemuž je svěřeno konání prvního roku, hned při roku uložiti žalovanému usnesením, aby odpověděl na žalobu a má mu ustanoviti k tomu lhůtu. To je předpis velcí, jímž zákon ukládá přímo soudci, by usnesením rozhodl, zda je třeba odpovědi a v jaké lhůtě jest jí podati. V souzené věci však podle výsledků šetření nebyl první rok před soudcem vůbec konán, ani nerozhodl soudce prohlášeným usnesením, v jaké lhůtě má žalovaný podati na žalobu odpověď, a nedošlo tedy vůbec k platnému usnesení soudcovskému při prvním roku, nýbrž lhůtu 14 dnů k sepsání odpovědi napsal kancelářský asistent podle přání právních zástupců obou stran do tiskopisu o prvním roku bez součinnosti soudce. Nebylo-li však jednání při prvním roku konáno před soudcem a nebylo-li jím prohlášeno usnesení o povolení lhůty k odpovědi na žalobu, nebyl soud při prvním roku řádně obsazen a veškeré provedené úkony byly zmatečné (§ 477 čís. 2 c. ř. s.), tedy i lhůta k odpovědi na žalobu, a mylný jest názor rekursního soudu, že tu šlo jen o nezákonnost, nezakládající zmatečnost. Bylo proto k dovolacímu rekursu žalované zrušiti napadené usnesení i usnesení prvního soudu a řízení jim předcházející, počínajíc prvním rokem ze dne 11. července 1931, jako zmatečné a věc vrátiti prvému soudu, jak bylo ve výroku vysloveno.

Čís. 12760.

Ustanovení §§ 61 a 62 j. n. lze použiti, i když nelze opatřiti i hned soudce laika a i hned v jednání pokračovati.

(Rozh. ze dne 1. září 1933, R I 583/33.)

Proti žalobě zadané na krajském civilním soudě v Praze namítla žalovaná společnost, že k projednání sporu jest příslušný obchodní soud v Praze. Žalobce navrhl, by, bude-li vyhověno námitce, byl přibrán soudce laik podle §§ 61 a 63 j. n. Soud první stolice zamítl tento žalobcův návrh, a, vyhověv námitce věcné nepřislušnosti, odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost soudu. V onom směru uvedl v důvodech: V případech § 61 a násl. j. n. jde jen o fakultativní, nikoli obligatorní přibrání soudce laika, jež se má řídití ohledy účelnosti. Avšak v souzeném případě řízení takovéto opatření nikterak nedoporučuje, ježto jednání ve věci samé jest teprve v začátcích, neboť byl vyslechnut teprve jeden svědek, takže naopak bude výhodnější, projedná-li se sporný případ před věcně příslušným krajským obchodním soudem v Praze. Kromě toho přibrání soudce laika by vyžadovalo

v každém případě odročení ústního jednání a tedy nový průtah, ježto u procesního soudu není odborných přísedících, takže se z toho důvodu neodporučovalo vzhledem ke stavu sporu vyhověti návrhu žalobcovu. Re k u r s n í s o u d vyhověl žalobcovu návrhu a uložil procesnímu soudu, by o žalobě dále jednal, přiběra odborného soudce laika. D ů v o d y: Ježto žalující strana navrhla, aby, bude-li vyhověno námitce, přibrán byl soudce laik podle §§ 61 a 63 j. n., kterým opatřením se zamezí odmítnutí žaloby a uspoří se útraty, any strany již ve věci učinily přednesy a ve věci také bylo jednáno, je z těchto důvodů účelné, by návrhu žalující strany bylo vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalované.

D ů v o d y:

Otázku přípustnosti dovolacího rekursu proti rozhodnutí rekursního soudu, jako jest napadené usnesení, rozřešil již nejvyšší soud kladně v rozhodnutí čís. 10.727 sb. n. s., na něž se poukazuje. Vývody, jež stěžovatel uvádí proti názoru rekursního soudu, nejsou přesvědčivé. Že z výrazu »ihned« v § 61 j. n. nelze vyvoditi názor stěžovatelem zastávaný, plyne již z toho, že podle novelisovaného znění § 63 j. n. jest použití ustanovení §§ 61 a 62 j. n. i tehdy, když věc byla zanájena u krajského soudu povolaného k vykonávání obecného soudnictví a patří před obchodní soud, a že v takovém případě z důvodu stěžovatelem samým uvedeného nebylo by lze opatřiti ihned soudce laika a ihned v jednání pokračovati. Neměl by tedy při názoru stěžovatelem zastávaném § 63 j. n. smyslu. Pokud stěžovatel doličuje neúčelnost opatření nařízeného rekursním soudem z toho, že by se při příliš širokém výkladu §§ 61 a 63 j. n. uplatňování námitky věcné nepřislušnosti stalo illusorním právem žalovaného, a že žalobce neměl by nikdy příčiny žádati postoupení spisu podle § 261 c. ř. s., zapominá, nehledě ani k otázce náhrady útrat sporu, že předpokladem onoho opatření jest právě jeho účelnost a že žalobci jest s tím počítati. Rekursní soud spatřoval účelnost tu v tom, že se zamezí odmítnutí žaloby a uspoří útraty, když strany již ve věci učinily přednesy, a bylo také ve věci jednáno. Tento správný názor nemůže stěžovatel vyvrátiti tím, že při změně obsazení soudu musily by býti opakovány provedené důkazy. I kdyby k tomu došlo, byly by přece ušetřeny útraty za podání nové žaloby, nové žalobní odpovědi a za prvý rok, které jinak by se státi musely.

Čís. 12761.

Pojišťovací smlouva.

Při pojištění proti povinnému ručení nemůže pojistník žalobu na pojišťovnu o plnění pojistného nároku podati dříve, než bylo o žalobě třetího proti němu právoplatně rozhodnuto. Teprve tímto okamžikem určuje se běh promlčecích lhůt podle § 19 poj. ř.